

CALLIE HART

Suomentanut Heidi Nieminen

1#
NEW YORK TIMES
-BESTSELLER

Elohopea

WSOY

CALLIE HART

Suomentanut Heidi Nieminen

Elohopea

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ
HELSINKI

Ensimmäinen painos

Englanninkielinen alkuteos

Quicksilver

Copyright © 2024 by Callie Hart

Suomenkielinen laitos

© Heidi Nieminen ja WSOY 2025

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ

Lönnrotinkatu 18 A, 00120 Helsinki

ISBN 978-951-0-51791-8

Painettu EU:ssa

Tuoteturvallisuuteen liittyvät tiedustelut:

tuotevastuu@wsoy.fi

*Kaikille, jotka turvaavat toisten
toiveunet elämällä itse painajaista.*

AJUN SKY

YONSILMA

PAJUALHO

TALVIPALATSI

YVELIA

CAHUSH

OMNAMERRIN

UTRIN

TARRAN ROSSIN SAARI

LAUSI-DOW

AMMONTRAÏETH

SANASROTH

MURTOVUONO

BALQUHIDDERIN
KLAANIN MAAT

GILARIA

ALANKOVUORET

DARNOKI

QIILETHRYE

BALLARD

INNISHTAR

KILPISAARET

LÏSSIA

ÄLÄ UNOHDA...
HIRVIÖT VIIHTYVÄT
PIMEÄSSÄ.

PAINA NÄMÄ TIEDOT
VISUSTI MIELEESI.

OLE VALMIINA
SOTAAN!!

1

MUURI

»EI kuule ole mitään syytä ruveta väkivaltaiseksi.»

Kaikki Zilvarenissa tiesivät, että vartijalle valehteleminen merkitsi kuolemaa. Kaikki eivät tosin joutuneet oppimaan läksyä niin omakohtaisella, kipeällä tavalla kuin minä. Vasta vuosi sitten olin nähnyt, miten yksi kuningattaren miehistä tunnusomaisessa, kullatussa levyhaarniskassa oli silpaissut naapuriltani vatsan auki vain, koska tämä valehteli ikänsä. Ja sitä ennen olin kauhukseni joutunut todistamaan, kun äidiltäni, rahvasta kun oli, viillettiin kurkku auki ja hänen kuuma verensä ryöppysi taivaalla porottavien kaksosaurinkojen korventamaan hiekkaan.

Kun uljas vartija nyt tarrasi minua kurkusta taisteluhansikkaalla, jonka taidokkaasti kaiverretusta pinnasta auringot kilottivat kuin kultapeilistä, oli suoranaisten ihme, etten murtunut siinä paikassa kuin ylikypsä hedelmä ja laverrellut kaikkia salaisuuksiani. Metallin verhoamat sormet

pureutuivat syvemmälle kaulakuoppaani. »Nimi. Ikä. Sektori. Antaa kuulua. Alempien luokkien kansalaisilla ei ole mitään asiaa keskustaan», hän ärähti.

Zilvaren, Pohjolan suuri, loistava majakka, oli rakennettu pyörän muotoon niin kuin useimmat muutkin kaupungit. Keskustan ja ulkokehän väliset muurit – pyörän pinnat, joiden tarkoitus oli pitää ihmiset omissa sektoreissaan – kohosivat hökkelikylien ja tulvivien viemäreiden ylle viisitoista metriä korkeina.

Vartija ravisti minua kärsimättömänä. »Vastaa, letukka, tai löydät itsesi helvetin viidenneltä portilta.»

Haparoin hänen kättään, vaikkei minulla ollut toivoakaan saada häntä irrottamaan otettaan, ja katsoa muljautin luunvalkoiselle taivaalle ivallinen virne huulillani. »Vaikea vastata... kun ei... vittu... henki kulje.»

Vartijan tumma katse paloi raivosta. Ote henkitorvestani vain kiristyi. »Onko sinulla mitään käsitystä, miten kuuma palatsin tyrmässä on sydänhetkellä? Ilman vettä? Ilman raistista ilmaa? Mätänevien ruumiiden löyhkä saa ylipövelinkin yrjäämään. Kaltaisesi pikkuväri ei selviäisi siellä kolmea tuntiakaan.»

Se pani kieltämättä ajattelemaan. Olin kerran aikaisemminkin jäänyt kiinni varkaudesta ja joutunut selliin peräti kahdeksaksi minuutiksi. Siinäkin oli ollut enemmän kuin kylliksi. Iltapäivän sydänhetkellä, kun auringot Balea ja Min kohtasivat ja ilma väreili kuumuudesta, ei olisi hauska hikoilla lukkojen takana tuossa vankilan virkaa tekevässä mätäpesäkkeessä, kuolemattoman kuningattaren palatsin maanalaisissa kerroksissa. Sitä paitsi minua tarvittiin kipeästi täällä maan päällä. Oli ehdittävä takaisin pajalle ennen pimeän tuloa viimeistelemään kauppa, jonka eteen olin edellisiltana tehnyt tuntikaupalla töitä. Jos se raukeaisi, meillä ei olisi vettä. Ilman vettä läheiseni joutuisivat kärsimään.

Vaikka miten ärsytti, en voinut muuta kuin alistua. »Lissa Fossick. Kaksikymmentäneljä. *Naimaton.*» Vinkkasin vartijalle silmää, ja se paskiainen kuristi entistä kovempaa. Tummat hiukset ja siniset silmät olivat harvinainen yhdistelmä Hopeakaupungissa, joten hän tunnistaisi minut helposti. En valehdellut iästäni enkä säälistävästä parisuhdetilanteestani, mutta nimi oli keksitty. Antaisinko muka oikean nimeni näin helposti? Turha luulo. Tämä kusipää saisi paskahalvauksen, jos tajuaisi, että hänellä oli näpeissään kuuluisa Saeris Fane.

»Sektorit?» vartija tiukkasi.

Voi jumalat, että hän jaksoi. Pian häntä kaduttaisi että tuli kysyneeksi. »Kolmas.»

»Kol—» Vartija tönäisi minut nurin tulikuumalle tielle, ja henkäisin vahingossa korventavia hiekanjyväsiä kurkkuuni. Sen jälkeen hengitin paidanhihan läpi, mutta se auttoi siivilöimään vain osan hiekasta, sillä kangas päästi aina jokusen murusen lävitseen. Vartija kavahti kauemmas minusta. »Kolmas sektori on asetettu karanteeniin. Sieltä poistumisesta rangaistaan... rangaistaan...»

Kolmannesta sektorista poistujille ei ollut määrätty rangaistusta, koska sellaista ei tapahtunut. Useimmat kotikulmieni saastaisille syrjäkujille ja haiseville sivukaduille epäonnekseen syntyneet ja sieltä elantonsa raapivat ehtivät kuolla ennen kuin pakeneminen kävi edes mielessä.

Vieressäni uhkaavana seisovan vartijan kiukku muuttui pelonsekaiseksi. Huomasin hänen vyöllään ruttotauteja torjumaan tarkoitetun amulettipussukan ja tajusin, että hän oli yksi Zilvarenin tuhansista tosiuskovista. Hän kohotti kauhistuneena jalkaansa ja polkaisi minua kylkeen. Kipu salpasi hengen, ja saapas kohosi uuteen potkuun. Rusikointi ei ollut minulle mitään uutta. Pystyin ottamaan turpiin siinä missä muutkin sorretut, rikoksen tielle ajautuneet, mutta tänään minulla ei ollut aikaa jäädä Madran fanaattisen seuraajan

nyrkkeilysäkiiksi. Minulla oli muuta menoa, ja aika alkoi käydä vähiin.

Kierähdin ympäri ja heittäydyin vartijaa kohti niin, että sain kiinni hänen polvitaipeestaan – ainoasta paikasta, jota luja kultahaarniska ei suojannut. Kyynelkanavat aukesivat helposti. Itku oli uskottavaa. Minulla oli teeskentelystä niin paljon kokemusta, että esitys meni aidosta. »Veli kiltti, älä passita minua takaisin sinne. En selviäisi siitä hengissä. Minulla ja koko perheelläni on rintatauti.» Korostin sanojani köhimällä, vaikkei kuiva hakkaava ääni kuulostanut lainkaan kuolemansairaiden limaiselta, rohisevalta yskältä. Vartija ei todennäköisesti ollut koskaan nähnyt ketään rintatautista. Hän tuijotti suu kauhusta ammolleen jalkaansa ja sitä pelkän housunpuntin verhoamaa kohtaa, josta pidin kiinni.

Miekankärki painui keskelle rintaani ja repi paitaan reiän. Yhdellä pienellä liikkeellä vartija voisi tehdä minusta yhden lukemattomista Zilvarenin kaduilla kuiviin vuotaneista varkaista. Olin varma, että hän tekisi niin – mutta sitten näin hänen tajuavan, mitä joutuisi tekemään, jos tappaisi minut. Muissa sektoreissa vainajat jätettiin mätänemään kujille, mutta keskustan vehreillä puistokaduilla se ei kävisi päinsä. Zilvarenin vauras eliitti joutui elämään kuumien länsituulten tuoman, kaikkialle tunkeutuvan hiekan kanssa, mutta tautisen ryysyläisen ruumista he eivät lähellään sietäisi. Jos tämä vartija tappaisi minut, hänen olisi välittömästi hankkiuduttava eroon ruumiista. Ja ilmeestä päätellen se oli hänen mielestään liian riskialtista. Jos todellakin olin kotoisin kolmannesta sektorista, en ollut mikään pelkkä pikkunäpistelijä. Olin saastainen tartuntavaara.

Vartija riuhtaisi taisteluhansikkaan ja rengaskäsineen kädestä, jolla oli kuristanut minua, ja pudotti ne maahan. Kun kiillotettu metalli osui hiekkaan, se hyrisi. Ääni soi korvissani ja sai minut unohtamaan kaikki suunnitelmani. Olin

jäänyt kiinni, koska varastin myyntikojusta palasen romumetallia. Olin punninnut mielessäni riskejä ja päättänyt, että kannatti yrittää, sillä tuosta pienestä rippeestä saisi hyvän voiton. Mutta tämä... Että joku viskasi pois tällaisen määrän jalometallia kuin se olisi täysin arvotonta? En voinut vastustaa kiusausta.

Ponkaisin ylös nopeammin kuin vartija osasi odottaa. Sulavalla, räjähtävällä liikkeellä sukelsin nappaamaan taisteluhansikkaan kahdesta osasta suuremman. Käsine oli upea, oikea mestarin taidonnäyte. Pieniä kullattuja renkaita oli punottu yhteen rengaspanssariksi, joka tunnetusti suojasi käyttäjänsä teräseilta ja taikuudelta. Mutta valitsin kuitenkin taisteluhansikkaan, koska se oli painava ja puhdasta kultaa – en olisi osannut kuvitellakaan piteleväni joskus käsissäni sellaista määrää jalometallia.

»Seis!» Vartija yritti estää minua, mutta liian myöhään. Olin jo napannut taisteluhansikkaan ja vetänyt sen ranteseen. Olin jo juoksemassa kohti muuria minkä jaloistani pääsin. »Pysäyttäkää tuo tyttö!» Vartijan karjaisu kajahti kivetyllä aukiolla, mutta turhaan. Monet olivat jääneet katselemaan, kun vartija otti minut kiinni, mutta väki oli hajaantunut kuin säikähtänyt lapsilauma heti, kun olin maininnut kolmannen sektorin.

Vartijaksi haluavien oli läpäistävä ankara koulutus ennen kuin heidät hyväksyttiin kuningatar Madran kaartiin. Raskaaseen, puolitoista vuotta kestäväan koulutusohjelmaan valittuja hukutettiin ja hakattiin henkiahieveriin heidän harjoitellessaan kaikkia taistelulajeja, jotka kaupungin pölyisten kirjastojen teksteissä mainittiin. Valmistuttuaan he olivat oppineet sietämään käsittämätöntä kipua ja käyttämään aseita niin taitavasti, että heitä oli lähes mahdoton voittaa. He olivat oikeita taistelukoneita. Kasarmin harjoittelukentällä en pärjäisi koulutettua vartijaa vastaan montakaan

sekuntia. Ylpeä kuningatar Madra kelpuutti vartijoikseen vain kaikkein parhaat. Hänen ylpeytensä oli kuitenkin suorastaan kyltymätöntä. Ei riittänyt, että miehet hänen palveluksessaan olivat parhaita taistelijoita. Heidän oli myös oltava kaikkein komeimpia, joten sotisopa oli täyttä tava-
raa. Harjoittelutilanteessa tämä paskiainen, joka oli saanut minut kiinni rautapalasen varastamisesta, olisi siis voittanut minut hetkessä. Tämä ei kuitenkaan ollut harjoittelutilanne. Olimme ulkona kadulla sydänhetken helteessä, ja piruparka paistui seremoniallisessa haarniskassaan kuin juhlapöydän kalkkuna.

Kokovartalohaarniska painoi niin paljon, ettei hän pystynyt juoksemaan.

Ei edes hölkkäämään.

Ja kiipeäminen olisi täysin mahdotonta.

Suuntasin kohti idänpuoleista muuria pakottaen kädet ja jalat liikkumaan niin nopeasti kuin särkeivistä lihaksista lähti. Ponkaisin ylös ja mätkähdin vasten murenevaa hiekkakiviseinämää niin, että ilma puristui ulos keuhkoistani.

»Au, au, *au*.» Tuntui kuin Elroy olisi mäjäyttänyt minua pajavasarella pallean. En tohtinut ajatellakaan, millaisilla ruhjeilla olisin huomisaamuna – jos edes eläisin siihen asti. Sellaiseen ei ollut nyt aikaa. Työnsin sormet suurten hiekkakivilohkareiden väliseen kapeaan rakoon ja vedin itseäni ylös hampaat irtessa. Etsin jalansijaa. Löytyi. Toisin oli oikean käden laita...

Se kirottu hansikas.

Aivan järkyttävän kömpelö.

Kulta soi kuin seireenin laulu, kun iskin käteni muuriin saadakseni kiinni jostakin ja päästäkseni kiipeämään korkeammalle. Ote pelkillä sormilla – vaikka ne olivatkin näppärät ja hoikat, kuin tehdyt tiirikoimaan lukkoja, avaamaan ikkunansalpoja, pörröttämään Haydenin paksuja hiuksia – ei

riittäisi, ellen pystyisi taivuttamaan rannettani. Eikä se taisteluhansikkaan kanssa onnistunut.

Voi vittu.

Jos halusin elää, minulla oli vain yksi vaihtoehto. Minun olisi pudotettava hansikas. Ei sellaista voinut ajatellakaan. Se painoi varmasti pari kiloa. Pari *kiloa* metallia. Miten muka pystyisin heittämään sen pois? Se ei ollut pelkkä varastettu haarniskan osa. Se takaisi veljelleni koulutuksen. Ruokaa kolmeksi vuodeksi. Matkaliput pois Zilvarenista, etelään, missä karuja rinteitä pyyhkivät sydänhetken tuulet olivat kymmenen astetta viileämpiä kuin täällä Hopeakaupungissa. Rahaa jäisi vielä pieneen taloonkin. Ei mihinkään hienoon. Sellaiseen, johon ei sataisi sisään. Sellaiseen, jonka voisin jättää Haydenille, kun vartijat ennen pitkää saisivat minut kiinni.

Ei, jos pudottaisin taisteluhansikkaan, menettäisin jotain paljon kallisarvoisempaa kuin henkeni; menettäisin toivoni, ja siitä en ollut valmis luopumaan. En vaikka käsi repeytyisi irti olkapäästä.

Niinpä lähdin kiipeämään.

»Älä tyttö ole hölmö!» vartija huusi. »Et pääse puoliväliin kään putoamatta!»

Jos vartija palaisi kasarmille ilman taisteluhansikasta, hän joutuisi vastaamaan seurauksista. En osaa sanoa, miten hänen kävisi, mutta tuskin kovin hyvin. Minun puolestani he saisivat vaikka katkaista paskiaisen kädet ja haudata hänet kaulaa myöten hiekkaan sydänhetken paahtavaan kuumuuteen. Minä menisin nyt kotiin.

Kipu säteili sormenpäistä käsivarteen kuin palava köysi ja roihusi olkapäässä, kun kiskoin itseäni ylöspäin ja ponnistin jaloilla seuraavaan tarttumakohtaan. Yritin löytää sellaisen kohdan muurissa, joka näytti kuluneelta mutta kestävältä. Tai ei ainakaan liian rapautuneelta. Tuuli söi kaupunkia palalalta ja oli teroittanut hampaitaan Zilvarenin rakennuksiin

tuhansia vuosia. Hiekkakivi oli petollista. Rakennukset ja muurit näyttivät lujilta mutta olivat kaikkea muuta. Yksi kunnan potku saattoi saada kokonaisen talon sortumaan. Ei paljon auttanut, etten ollut kovin painava. Vaaransin henkeni ja terveytteni heittäytyessäni kivimuuria vasten.

Vatsanpohjasta otti, kun irrotin käden ja ponnistin jaloilla ylös... ja kouraisi, kun tömähdin taas vasten muuria. Adrenaliinia ryöpsähti suoniini, kun samanaikaisesti tapahtui kolme ihmettä.

Ensiksi: muuri ei sortunut.

Toiseksi: sain vasemmalla kädellä pitävän otteen.

Kolmanneksi: olkapää ei mennyt sijoiltaan.

Jalansija. Jalansija. Jalan–

EI HELVETTI!

Sydän hypähti kurkkuun, kun vasen kengänpohja lipsahti muurista niin, että jäin roikkumaan yhden käden varassa.

Hiljaisuuden rikkoi herraskaiselta ja naiselliselta kuulostava säikähtänyt henkäys. Nähtävästi minulla oli sittenkin yleisöä.

En katsonut alas.

Vei hetken päästä tasapainoon ja jokusen hermostuneen kirosanan ennen kuin uskalsin taas hengittää.

»Tyttö hei, tapat vielä itsesi!» vartija huusi.

»Voi olla. Mutta mitä jos en tapakaan?» huusin takaisin.

»Ihan hyödytöntä tuo silti on! Ei kaupungista löydy ketään niin tyhmää, että ostaisi varastetun haarniskan osan.»

»Älä ole niin varma. Tiedän minä ainakin pari!»

Se ei ollut totta. Vaikka tilanne olisi miten epätoivoinen ja perheet kuolisivat nälkään, kukaan ei uskaltaisi käydä kaupaa niin vaarallisesta esineestä kuin kädessäni oleva taisteluhansikas. Mutta mitä siitä. En aikonutkaan myydä sitä.

»En lähde perääsi. Lupaen sen. Päästän sinut menemään, jos vain pudotat hansikkaan!»

Pyrskähdin naurusta. Ja sanottiin vielä, etteivät vartijat muka ymmärtäneet huumorin päälle. Tämä kaveri oli ainakin ehta narri.

Seuraava ponkaisu. Taas käsi muljahti tuskallisesti. Yritin suunnitella parasta reittiä ja valita aina vähiten rapautuneen kohdan muurista. Kun pääsin tarpeeksi korkealle keskustan katujen yläpuolelle, uskalsin vihdoinkin ja viimein hengähtää hetken. Putoaisiko saalini, jos yrittäisin siirtää sen toiseen käteen? Tai vielä tähdellisemmin, pystyisinkö vaihdon ajan pitämään kiinni heikommalla kädellä? Liikaa huomioon otettavaa ja liian vähän harkinta-aikaa.

»Miten kuvittelit pääseväsi muurilta alas, kakara?»

Kakara? Hah! Olipa tyyppillä otsaa. Hänen äänensä kuului aina vain vaimeampana. Olin viidentoista metrin korkeudessa – niin lähellä, että näin jo muurin harjalle. Niin korkealla, että tunsin kylmän hien kihoavan niskaani, kun vilkaisin alas.

Vartija oli oikeassa. Kiipeäminen muurilta alas olisi yhtä vaarallista kuin ylösmeno, mutta muurin juurella seisova kuolemattoman kuningattaren kätyri oli syntynyt hyvään perheeseen ja viettänyt lapsuutensa täällä keskustassa. Hänen vanhempiensa ei ollut tarvinnut lukita ovea yöksi. Hänelle ei ollut koskaan tullut mieleenkään yrittää kiivetä muurin yli, joka suojeli häntä sen takana asuvalta kiittämättömältä, sairauksia levittävältä roskasakilta. Minä sen sijaan olin pienestä pitäen juoksennellut näillä muureilla, livahtanut salaa sektorista toiseen ja hankkiutunut paikkoihin, joihin minulla ei ollut mitään asiaa.

Minä olin hyvä kiipeämään.

Sitä paitsi se oli hauskaa.

Kiipesin loppumatkan alle kahdessa minuutissa. Taisteluhansikas tömähti muurin harjalle kerääntyneeseen pieneen hiekkakasaan. Kun vedin itseni ylös, kulta heräsi eloon ja sai

hiekan seassa olevat kvartsinjyvät liikkeelle. Ne leijuivat värähdellen ilmassa aavistuksen hiekkakivimuurin yläpuolella.

Minä jähmetyin henki salpautuneena ja tuijotin outoa ilmiötä.

Ei. Ei täällä. Ei nyt...

Taisteluhansikas kuiski ja tärisi, kun asetuin hajareisin muurin päälle. Kvartsikiteet kohosivat yhä ylemmäs.

Hän näkee meidät.

Hän tuntee meidät.

Hän näkee meidät.

Hän tuntee meidät.

Hän –

Läimäytin käteni taisteluhansikkaan päälle, ja se vaikeni. Kimmeltävät kvartsinjyvät putosivat takaisin hiekkaan.

»Minä etsin sinut käsiini, letukka! Vannon sen! Heitä se alas tai saat pelätä minua lopun ikääsi!»

Siinä se vihdoinkin oli – paniikin kaiku vartijan äänessä. Tilanne oli lopultakin valjennut hänelle. Minä en putoaisi ja kuolisi. Enkä pudottaisi vahingossa haarniskan osaa, jonka hän heitti inhoten maahan tajutessaan koskeneensa kulku-
tautiseen irtolaiseen.

Olin päässyt livahtamaan hänen otteestaan, eikä hän voinut muuta kuin huudella uhkauksia jonnekin korkeuksiin. Sillä minä olin jo tuon idiootin ulottumattomissa. Hän ei ollut ensimmäinen Madran vartijoista, joista olin saanut vihamiehen, enkä aikonut uhrata häneen enää ajatustakaan. Mielessäni pyörivät kaikki ne uskomattomat esineet, joita valmistaisin tästä upeasta kultahansikkaasta.

Ensin minun olisi kuitenkin sulatettava loistelas saaliini.

2

LASIMESTARI

»EI todellakaan. Ei täällä. Ei minun ahjossani.»

Elroy kyräili minua kuin nelipäistä käärmettä, jonka aikoi surmata muttei tiennyt, minkä pään sivaltaisi ensin irti. Olin onnistunut suututtamaan hänet lukemattomia kertoja, lukemattomilla eri tavoilla, mutta näin moittivaa ilmettä en ollut ennen nähnyt. Kasvoilta paistoi niin paljon pettymystä ja pelkoa, että tunsin pienen piston omassatunnossani, koska olin tuonut kultaesineen hänen pajalleen.

Mutta minne muuallekaan olisin voinut sen viedä? Viimeisen kuuden viikon ajan olimme Haydenin kanssa majailleet Kangastus-kapakan vintillä, jossa kuhisi torakoita ja haisi pahemmalta kuin hiekkamäyrän pesässä. Olimme löytäneet vinttitilaan liuskekivikatossa olevan reiän kautta. Hiivimme sinne aina mahdollisimman äänettömästi ja asetuimme nukkumaan kauan sitten unohtuneiden lahojen viinilaatikoiden ja koinсыömien kangaspinkkojen keskelle,

eikä piilopaikkamme ollut vielä paljastunut. Veljeni ja minä emme kuitenkaan olleet tyhmiä. Oli vain ajan kysymys, milloin meidät huomattaisiin ja kapakan omistajat häätäisivät meidät väkipakolla. Emme ehtisi edes hakea tavaroitamme. Onneksi meillä ei ollut tavaraa, ei edes toista vaatekerta. Taisteluhansikkaan piilottaminen sinne olisi ollut täysin järjetöntä. Siksi minun oli pakko tuoda se Elroy'n pajalle. Sitä paitsi tarvitsin ahjoa. Ei ollut muuta vaihtoehtoa. Kunnes saisin hansikkaan sulatetuksi ja metallin valetuksi joksikin muuksi (ja helvetin nopeasti sittenkin), se olisi myllynkivi kaulassani, ja joutuisin sen takia vielä kidutetuksi ja tapetuksi.

»Ensin jouduin selittämään Jarris Wadelle tunti sitten, ettet ole täällä. Hän oli raivoissaan. Sanoi, että peruu kaupan, josta olitte sopineet. Ja nyt ilmestyt paikalle *tuollaisen* kanssa. Mitä hittoa oikein ajattelit?» Elroy kuulosti niin hätäntyneeltä, että kaduin taisteluhansikkaan näyttämistä hänelle. »Mitä varten edes otit sen? Madran joukot tulevat pian etsimään sitä ja kääntävät paikat nurin. Kun he saavat sinut käsiinsä, sinut nyljetään torilla kaiken kansan nähden. Ja Hayden siinä samalla. Ehkä minutkin? *Minutkin!* Vaikka saisin heidät uskomaan, ettei minulla ole mitään tekemistä asian kanssa, he hakkaavat käteni poikki, koska annoin sinun tuoda tuon kattoni alle. Miten minä sitten elätän itseni, ilman käsiä, senkin typerä tyttö?»

Elroylla oli lasipaja. Koska saatavilla oli rajattomasti hiekkaa, hän oli opetellut Zilvarenin parhaaksi lasintekijäksi ja lasittajaksi. Ikkunalaseihin ei tosin ollut varaa kuin keskustan asukkailla. Kolmannessa sektorissa oli käyttöä toisenlaisille esineille, joiden valmistukseen tarvittiin ahjoa. Aikoinaan Elroy oli tehnyt laittomia aseita kapinallisjoukoille, jotka taistelivat syöstäkseen Madran vallasta. Karkeatekoisia miekkoja romuraudan palasista, mutta enimmäkseen veitsiä.

Niissä oli lyhyempi terä, eikä materiaalia tarvittu niin paljon. Vaikka raakarauta oli hyvin heikkolaatuista, siitä taotun veitsen pystyi hiomaan niin teräväksi, että sillä saattoi päästää jonkun päiviltä. Vuosien mittaan vapaustaistelijan elämä oli kuitenkin käynyt liian raskaaksi.

Tuoretta ruokaa ei saanut mistään. Lapset tappelivat kaduilla verissä päin kuivasta leivänkannikasta. Kolmannessa sektorissa pysyi hengissä ainoastaan käymällä vaihtokauppaa... tai kuiskimalla vartijan korvaan naapureiden salaisuuksia. Jos kolmannen sektorin asukas ei ollut kuollut tai kuolemaisillaan, hän oli nälissään, ja nälkiintynyt ihminen on valmis sanomaan melkein mitä tahansa lievittääkseen tyhjän vatsan aiheuttamia kipuja. Jatkuvat täpärät tilanteet saivat Elroyn ilmoittamaan, ettei hän takoi enää pelkoa aiheuttavia, neulanteräviä veitsiään ja etten minäkään saisi valmistaa niitä hänen pajallaan. Me keskittyisimme pelkkiin lasitöihin.

»Olen pöyristynyt. Täysin pöyristynyt. En... En tajua —» Elroy pudisti päätään. »En pysty edes kuvittelemaan, mitä päässäsi liikkui. Tajuatko lainkaan, millaiset vihat saamme tämän takia päällemme?»

Kun olin pieni, Elroy oli oikea jättiläinen. Legenda sektoriamme pyörittävien vaarallisten rikollistenkin silmissä. Hän oli kookas, leveäharteinen mies, jonka voimakkaiden selkälihasten pullistelu erottui selvästi pajalla hiestyneen paidan läpi. Hän oli tuolloin oikea voimapesä. Kalliosta louhittu veistos. Kova kuin kivi. Järkähtämätön. Vasta hiljattain olin ymmärtänyt, miten paljon hän rakasti äitiäni. Kun äiti tapettiin, Elroy alkoi riutua, muuttua vähän kerrassaan pelkäksi varjoksi itsestään. Edessäni nyt seisovaa vanhaa miestä tuskin tunnisti samaksi.

Työn kovettama käsi vapisi, kun hän osoitti pöydällä välisämme lepäävää kiillotettua metalliesinettä, joka hohti kau niisti kuin synti. »Nyt otat ja viet tuon takaisin, Saeris.»

Älä koske miekkaan. Älä käännä avainta. Äläkä ainakaan avaa porttia.

Saeris Fane ei ole erityisen taitava sääntöjen noudattamisessa, mutta hän on hyvä pitämään salaisuuksia ja piilottamaan eriskummalliset kykynsä. Mutta kun Saeris joutuu hengenvaaraan, hänen voimansa paljastuvat ja hän avaa vahingossa kauan suljetuna olleen portin maailmojen välillä. Lapsuuden saduista tutut haltiat ovatkin lihaa ja verta. Saeris löytää itsensä keskeltä vuosisatoja kestänyttä taistelua hyvästä ja pahasta. Hän oppii, että Kuolemalla on nimi, Kingfisher: luonnonlakeja uhmaava, vihaa hohkava jumalaisen kaunis olento. On selvää, että haltia on paras pitää miekan mitan päässä – mutta hän on ainoa, joka voi auttaa Saerisin takaisin kotiin.

CALLIE HART on Kaliforniassa asuva englantilainen kirjailija, joka on kirjoittanut lukuisia sekä Yhdysvalloissa että maailmalla menestyneitä, romantiikkaa ja erotiikkaa tihkuvia romaaneja. *Elohopea* aloittaa Haltioita ja alkemiaa -romantasiatrilogian.

”Täsmälukemista niille, jotka haluavat dialoginsa nokkelana ja romanssinsa tulisena.” – MARIE CLAIRE

www.wsoy.fi

9 789510 517918

L84.2

ISBN 978-951-0-51791-8

Kannen suunnittelu: Callie Hart
Kannen kuvat: Shutterstock, Dreamstime ja Envato